

Mores pagasta muzikanti 20 gadsimtā.

Mores pūtēju orķestris Frīdemaņa kunga vadībā.

Senākās ziņas par Mores pūtēju orķestri lasāmas baznīcu dokumentos. Tur pieminēts, ka 1934.gada 2.decembrī ir rīkots Bazārs ziedojumu vākšanai kapsētas izdekorēšanai un draudzes vajadzībām. Noliģts Mores pagasta ragu orķestris Frīdemaņa kunga vadībā. Frīdemanim maksāti 40 lati, izpriecu pasākumu nodeva 12 latu, bet nodeva mūzikas kopai 4 lati.

Arī 1937.gada oktobrī Rudens svētkiem Ķikutu zālē noliģts Mores ragu orķestris Frīdemaņa kunga vadībā. Orķestrī spēlēja Mores un Mālpils pagasta iedzīvotāji.

Alfrēds Frīdemanis dzīvoja „Katenos”. Par viņu stāstīja agrāk kaimiņos dzīvojošie puisi Alģirts un Artūrs Melbārži no „Peļņiem”.

Katenu saimnieks-Alfrēda tēvs bija vācietis, Mālpils muižas virsmežzinis. Māte latviete. Dēlam lauku darbi negāja pie sirds. Viņu aizrāva mašīnas, mūzika un saviesīga dzīve. Pat sievu viņš izvēlējās ar vieglo automašīnu pūrā. Uz baznīcu gan jauno pāri - Lūciju Turausku un Alfrēdu Frīdemani, 1938.gada Ziemsvētkos nācās vizināt kaimiņu saimniekam zirgu aizjūgā, jo mašīnu nevarēja iedarbināt.

1939.gada beigās, pēc garas pierunāšanas, dēls kopā ar tēvu pēdējā brīdī deportējās uz Vāciju.

Orķestra vadību pārņēma Mores 6-gadīgās skolas pārzinis Andrejs Blomkalns.

Lauku kapela Kartužu pusē

Vecākās paaudzes morēnieši atceras, ka ermoņikas spēlēja arī „Veckaļļu” saimnieks Jaunzems. Viņš pats gan bija vecs un ārpus mājas negāja, bet ģimenē bija spēcīgs muzikālais potenciāls. Trīs meitas – Zenta, Vilma un Ārija spēlēja vijoli, bet dēls Edgars – akordeonu. Vilmas vīrs Viktors Slagūns labi spēlēja saksofonu. Kāzās un dzimšanas dienu svinībās labprāt aicināja spēlēt sievietes, jo tad mūzika skanēja ilgāk.

Hugo Tuparena lauku kapela.

Vislielāko vietu 20.gadsimta Mores muzikantu vidū ieņem Hugo Tuparens. Cik cilvēku atmiņa sniedzas, visi Mores muzikanti kāda instrumenta spēli ir apguvuši pašmācības ceļā muzicējot kopā ar Hugo Tuparena kapelu, kuri savukārt šo māku ir apguvuši no vecākās paaudzes.

Hugo dzimtās mājas ir „Ratnieki”. Savai vijolei viņš bija piepulcinājis kaimiņus, Jāni Kļavsonu ar čello un veco Kondrātu, kas arī spēlēja vijoli. Kapelas bungas bija iespaidīgas ar uzrakstu „**The Jacc Capelle of More**”. Uz tām visilgāk spēlēja Rihards Bērziņš.

Mores jauniešus vilināja mūzika un daudzu sapnis bija apgūt kāda instrumenta spēli. Aizrautīgam jauneklīm no Saulītēm Hugo nopirka trompeti. Kapelas izpildītai mūzikai pietrūka trompetes skanējuma. Tā aizsākās Alfrēda Kļaviņa muzikanta gaitas. Instruments gan bija jāatpelnā spēlējot kāzās, Zaļumu svētkos, saviesīgos vakaros, ballēs un visur, kur tika aicināti muzikanti.

Kapelas sastāvs bija mainīgs. Lauku cilvēkam muzicēšana bija atkarīga no iespējām izbrīvēt tam laiku. Kopā ar Hugo vijoles vēl spēlēja Zenta Jaunzeme un Vilma Slagūne no „Veckaļļiem”, akordeonu – Jānis Bite, ar bandžo pievienojās Aleksandrs Birgers no „Āriņiem”.

Hugo Tuparena kapelu aicināja spēlēt arī kaimiņu pagastu sarīkojumos. Mores muzikantiem reiz nācās aizvietot Siguldas deju vakarā slaveno „Ēriks Ex” kapelu. Kopš tā laika bieži nedēļas nogalēs ballēs muzicēja viena vai otra kapela.

Hugo Tuparens skolotāja Pētera Cīruļa atmiņās:

„Jau Rasiņa laikā Hugo Tupuriņš ballītēs bija slavens muzikants. Viņa vadībā izveidojās kvalitatīva kapela. Hugo spēlēja akordeonu, Rihards Bērziņš sita bungas, Bitei skanēja vijole, Arturs Āboliņš - trompete. Šīs kapelas slava bija tālu izplatījusies. Ticis spēlēts gan Nītaures Zaubes, Līgatnes ballītēs. Tā tas turpinājās 3-4 gadus. Nomira vijole – Bite, noklusa bungas- Riks, Āboliņš aizklāda svešumā. Hugo palika viens. Pievienojāmies pie Hugo, un mūzika neapklusā. Aizupietis pūta trompeti, es čikstināju čello, dažreiz situ bungas.

Aizupietis pārcēlās uz Drabešiem. Hugo „iepatikās” Nītaures kapi. Dēls uzcēla skaistu granīta pieminekli. Pieminekli iegravēta vijole.

Tā beidzās Morē akordeona ēra. Tagad Morē skan kasetes un danco pavisam savādāk.

Laikam jau dabīgai mūzikai daudz varenāks spēks, kā tehniskai lentei. Laiki mainās”.

Rasiņa laiks

Voldemārs Rasiņš par morēnieti kļuva pamazām. Viss sākās 1937.gadā, kad Rīgā dzīvojošā ģimene Mores pagastā nopirka jaunsaimniecību — Jaunakseles un pārdēvēja par Kronīšiem. Sākumā Rasiņu ģimene tur pavadīja tikai vasaras. Protams, ka ne jau bez ermoņikām. Kur Rasiņš, tur viņa instruments. Kopā ar kaimiņiem mūzikas pavadījumā tika nolīgoti Jāņi. Jūlija pēdējā dekādē kalendārs rādīja vārda dienu birumu – Marijas, Kristīnes, Annas, Jēkabi, Martas... Visām iepatikās svinēt šīs dienas ar mūziku, un muzikants vēl nebija paguvis atgriezties mājās, kad viņu jau gaidīja citi kaimiņi. Kad 1941.gadā, sākoties Otrajam pasaules karam, ģimene ieradās Kronīšos uz pastāvīgu dzīvi, apkārtnē Rasiņa vārds jau bija pazīstams un salaulāts ar ermoņikām.

Tolaik pašam Voldemāram bija 41 gads, sieva un trīs bērni, kuriem maize pelnīta pietiekami sūri — ar kara invalīda spēkiem. No Latvijas atbrīvošanas cīņām 1919.gadā viņš bija atgriezies ar sašautu kreiso roku un sānu.

2016.gada pavasarī atmiņas par savu tēvu morēniešiem ir dāvājusi rakstniece Austra Zīle.

„Kā Viļķenes muižas kalpu zēni tika pie sava instrumenta, un kā visi puikas iemācījās spēlēt?

Esot pinuši salmu cepures, un rudenī gadatirgū lielie puīši izpirkuši visas bez atlikuma. Ietirgoto naudu piedāvājuši kādam muzikantam un vēl mazliet pakaulējušies, sareibušais vīrs bijis ar mieru pārdot veco garmošku puikām ko drillēt. Tad nu drillējuši uz nebēdu. Muižā kāds pat drusku ierādījis kas kā darāms, bet vairāk jau paši pēc dzirdes atšķīruši saskaņu no nesaskaņas.

Vēlākos gados Rasiņš pie ermoņiku meistara V.Saulīša pasūtīja skaistu trīsriindu eksemplāru ar visu, kas apliecina laba meistara darbu — kupla skaņa un glīts noformējums. Intensīvi lietojot instrumentu, tam parādās nodilumi un plēšās rodas spraugas, pa kurām staigā gaiss. Tik tālu nolaist savu amata rīku nedrīkst. Tas nekas, ja sieva mazliet pukst, ka remontdarbi izmaksā dārgi. Muzikantam jāzina goda kodekss un jānodod publikai tīra manta. Kad Saulītis nav brīvs, var palūgt otru Rīgā populāro meistarū leviņu. Bet tikai abi meistari prata uzskaņot ermoņikas tā, kā patika Rasiņa ausij. Dzirdē tēvam bija asa, un atmiņa laba — pāris reizes ieklausījies vienkāršā melodijā, viņš varēja to atkārtot nekļūdīgi.

Savam priekam tēvs spēlēja viens un labprāt gribēja, lai ģimene dzied līdzi. Mums derēja viss, ko pratām — tautas dziesmas, ziņģes, šlāgeri, trīsdesmito gadu salonmūzika. Dzīvojot Rīgā, itin bieži pie

mums pulcējās vīri uz saspēli. Lejiņš ar cītaru, tēvabrālis Augusts ar vijoli, Laiviņš ar otrām ermoņikām un bungām.

Karam sākoties, mēs jau dzīvojām Kronīšos ar gatavību atgriezties Rīgā, ja būsīm dzīvi, veseli. Tomēr liktenis vēlējās paturēt abus manus vecākus Kronīšos līdz mūža beigām. Abi, dzimuši laucinieki, visus nepieciešamos darbus prata un kļuva par morēniešiem.

Itin drīz pie mums uz dzīvi pārcēlās tēva draugs Artūrs Laiviņš ar sievu un meitu — otrās ermoņikas un bungas. Tātad vienā mājā jau divi muzikanti. Laiviņš, pēc profesijas kalējs un labs zīmētājs, izmantoja tolaik tukšo smēdi Akselēs un brīvajos brīžos pats izgatavoja jaunas bungas, kurām pievienoja ar kāju darbināmu pedāli un iespaidīgu gleznojumu priekšpusē. Tur putojoši viļņi šūpoja buru kuģi gluži kā dziesmā „Brauc jūrnieks viļņos varenos” un vēl „Jacc Band” — ko neteiksi! No džeza gan kaut ko saprata vienīgi pats Laiviņš. Drīz Kronīšos uz saspēli ieradās Smiltiņu Reinis no Ceriņiem un Mālkalnu Kārlis no Pantariem, abi ar vijolēm, pēc laiciņa arī puisis ar ģitāru padusē. Viņu sauca par Birznieku Arvi, bet patiesībā viņš bija Arvīds Āboliņš. Lai dotos „viļņos”, Rasiņa kapelai atlika vien saspēlēties, saskaņoties. Repertuārā trīsdesmito gadu salonmūzika, brāļu Laivenieku gabali, Alfrēda Vintera komponētā deju mūzika, vēlāk viss leģionāru dziesmu pūrs, Eduards Rozenštrauhs... Valši, fokstroti, polkas. Tā aizsākās ieradums rīkot deju vakarus Akseļu lielajā labības šķūnī, kur plašums un koka grīda, un dejotgribētāju gana. Sanāca arī prāvs malā sēdētāju pulciņš, tāpat vien paklausīties dzirdamo. Kamēr kara dārdi vēl plosījā Krievzemes plašumus, ļaudīm gribējās dzīvot ar pilnu krūti.

Vasaras skanīgākā nakts, protams, bija tā pati visīsākā, kas nav domāta gulēšanai.

Augstu sviedu Jāņu zāles,
Lai telītes lielas auga,
Lai telītes lielas auga,
Lai tās pulka pienu deva.

Morē līgotāju pulciņš staigāja no mājas uz māju ar vaiņagiem galvās, jāņuzāļu pušķiem padusē un groziņiem elkoņos. Līgo svētku ieskandēšana Kronīšos sākās jau krietnu brīdi pirms saulrieta, jo vīriem, jāsastimmējās”, lai cauru nakti neskan vienas un tās pašas melodijas. Kad saulīte tuvojās debesu malai, mūsmāju ļaudis kopā ar Rasiņa kapelu gāja uz Akselēm. Parastais rituāls — aicināt laukā saimnieci, kura steidzas saņemt līgotājus, uzklausīt laba vēlējumus un pacienāt ar katram zināmajām uzkodām — izvērtās mazā koncertā Apdziedāšanās dziesmu netrūka. Tālāk mūsu iemītā taka veda no Akselēm uz Urdzēniem, uz Ceriņiem un vēl citām apkaimes mājām, no kurām pievienojās jaunas balsis, un līgotāju pulks auga augumā. Beigās vēl Ozolkalni, Ezerkalni, pienotava - Rotas, un klāt ezers ar skaisto dzirnavu ēku krastā.

Tur Mergupes līcī varēja iekurt ugunskuru un izmēģināt pāri lēkšanu vai arī, ja saulīte jau krāsoja debesis austrumu pusē, nodoties vien danču priekiem. Tā Jāņu nakts beidzās ar zaļumballi, un muzikanti neizklīda līdz pēdējam dejot gribošajam pārim. Vai gan citādi, ja „kas gulēja Jāņu nakti, gulēs visu vasariņ’ ”? Vasarā taču atkal nāca Marijas, Kristīnes, Annas, Jēkabi, Martas... Pa vidu vēl ielūgumi spēlēt kādās iesvētībās vai kāzās. Kristības gan neatceros. Laiki pārāk nedroši. Vaigā to nedrošību vēl neredzējām, bet vīri saņēma iesaukuma pavēstes un bija godam pavadāmi ceļā.

Piecas vai sešas nedēļas pirms Mores kauju sākuma „Kronīšos” ieradās vācu virsnieki un pavēlēja atbrīvot pusi no mājas, verandu ieskaitot, virs kuras uzplauka tālu saredzama Sarkanā Krusta zīme. Balles Akseļu šķūnī sāka piemirsties.

Rasiņa ģimene gan nepārtrauca sestdienās pie vakariņu galda nedaudz padziedāt. Mūsmāju fričiem tēva muzicēšana kā medusmaize, bet mums zili brīnumi — viņi taču nāk pie mums zem liepas un dzied

mūsu dziesmas savā vācu valodā! „Pie Dzintara jūras”, „Šalc zaļais mežs”, „Mežā tik mans prieks”, vai „Rudzpuķu zilas man dzimtenes debesis zvīļo”... Kā tas var būt! Var gan, jo melodijas nākušas no Vāczemes, tikai teksti latviešu sacerēti.

Friči cēlās spārnos. Viens lūdza uz deju mammu, cits - vecāko māsu, bet vairums, dejot gribošo, palika bešā. Vīri pa pāriem valsēja, kājas mētādami. Dejoj kāre turpat pagalma zālienā bija gandrīz vai neapmierināma — tikko tēvs beidza spēlēt, vētraini aplausi prasīja turpinājumu. Jaunība, jaunība... Mūzika bija atslēgusi sirdis. Cilvēki kā cilvēki.

Un tomēr tie bija viņi, kas atkāpjoties uzspridzināja dzirnavu slūžas un palaida ezera ūdeņus savā vajā, dedzināja, iznīcināja.

Pēc kaujām un bēgļu gaitām saspēlēšana pieklusā.

Rasiņa vārds tomēr saglabāja seno atbalsi arī pēckara gados un viņu gan vienu, gan kopā ar citiem muzikantiem aicināja nospēlēt kādu ballīti arī patālu no mājām. Pat uz Siguldu aicināti, kur ugunsdzēsēju saviesīgajai dzīvei vajadzība pēc tīkamas mūzikas

1955.gada rudens atnāca bezgala skumjš. Laiviņonkuli - lielo, augumā visbrašāko no muzikantiem pavadījām uz Nītaures kapiem.

Pa skuju taku aizvadījām mājas dvēselīti — manu mammu.

Tēvs piederēja tiem ļaudīm, kuri grūtumu nospēlē no sevis, aizskalo kopā ar skaņām. Notis viņš nepazīna. Visas izjūtas gāja caur pirkstiem, caur pirkstu galiem

Skolotāja Pētera Cīruļa rakstītajās piezīmēs atrodam rindas par muzikantu „Rasiņa laiku”.

„Liniņu Jānis esot stāstījis, ka viņš vienā agrā pavasara rītā gājis uz Peļņu autobusu. Iet un klausās, kaut kur kaut kas spēlē, bet klajums tukšs – nav neviena. Iet tālāk, mūzika pastiprinās un redz, ka pa lielceļu zirdziņš, grauzdams ceļmalas zāli, velk ratus bet rati tukši. Pieiet tuvāk, vecais Rasiņš guļ uz muguras ratos, uz krūtīm garmoška un spēlē. Visu nakti spēlējis ballē, tagad piekusis brauc uz saviem „Kronīšiem”.

Jā Rasiņš skaisti spēlēja, slikti tikai tas, ka drīz nomira. Līdz ar to Morē beidzās garmoškas ēra”.

Manā iztēlē šī aina ir visnotaļ patiesa. Tēvs varēja spēlēt augšpēdus ratos, tāpat kā to darīja mājās gultā gulēdams un, zirgu neskubinot, vai nu nospēlētas ballītes pēcgaršā baudīt dzīvi vai aizspēlēt skumjas. Gribētos zināt, kura no iespējamām variācijām toreiz bijusi īstā. Neuzzināšu. Paldies, Cīrulim par labajiem vārdiem Vecais Rasiņš nebija vecs — nepilni 60... Bet Rasiņa garmošku ēra Morē ir nedaudz pārsniegusi 20 gadus — no 1937. līdz 1960. gadam.

Voldemāru Rasiņu apglabājām Rīgā, Meža kapos.

No bijušās muzikantu kopas tobrīd bija atlikuši vien divi vijolnieki — Smiltiņu Reinis un Māļkalnu Kārlis. Abi senie draugi vijolnieki atzina, ka reizē ar Rasiņu ir aizgājis arī nozīmīgs un neaizmirstams viņu dzīves posms”.

Mores pagasta pūšamo instrumentu orķestris.

1966.gadā kolhozs „Draudzība” iegādājās divpadsmit instrumentus pūtēju orķestrim. Rudenī uz mēģinājumiem pagasta kantora ēkā pulcējās Mores vecie muzikanti un 7. un 8. klases zēni.

Par Mores pūtēju orķestra dirigentu uzaicināja kādreizējo Mores 6-gadīgās skolas pārzini Andreju Blomkalnu no Ieriķiem, kas Morē pirms kara bija vadījis pūšamo instrumentu orķestri.

Ap 1970. gadu dirigēšanu pārņēma Aivars Siliņš no Līgatnes papīrfabrikas. Orķestra darba organizators un dvēsele bija skolas direktors Valdis Aizupietis.

Mores skolas skolotājs **Pēteris Cīrulis** par orķestra tapšanas laiku raksta tā:

„Blomkalns apmācības sāka septembrī Bijām trīs pieaugušie – es, Aizupietis un Alfrēds Kļaviņš. Pārējie Mores skolas skolnieki. Aizupietis pūta trompeti, Kļaviņš – basu, es- altu. Aizupietim autoritāte bija. Puikas vienmēr bija savā vietā. Mēģinājumi notika divas reizes nedēļā. Blomkalnam skaņdarbu notis bija, bet man bija jāpārraksta – jāpavairo, lai i trompetei, i kornetei, baritonam, altam, basam būtu sava partija uz pults. Tika izdarīts.

Man par šausmām Aizupietis orķestra „ugunskristības”- pirmo atklāto uzstāšanos ieteica Jaungada eglītes akta laikā. Šādā uzstāšanās reizē notiekot vislabākā saliedēšanās.

Tiešām skanēja labi. Iespaidis varens: pilna skatuve ar pūtējiem, visiem mirdzoši instrumenti, visiem priekšā pultis - uz tām notis. Blomkalns paceļ rokas, laiž uz leju un atskanpirmais akords, nodreb tautas nama loga rūtis, tālāk plūst skanīga melodija. Aizupietis labi valdīja un vadīja melodiju. Vēlāk viņš sev nopirka sudraba trompeti.”

Mēģinājumi notika skolas zālē, instrumenti glabājās blakus telpā – darbmācības klasē. Mazāka izmēra instrumentus glabāja pūtēji paši.

Sevišķas rūpes bija jāvelta nošu iegādei. Tur bija jābūt pazišanās, informācijai un lielai pacietībai pavairošanā. Arnolds Bite bija viens no čaklākiem nošu pārrakstītājiem, Andris Aizupietis atceras pašizgatavotas dažāda izmēra nošu grāmatiņas spēlēšanai gājienos un spēlēšanai sarīkojumos. Notis bija muzikantu dārgums un kā vērtība nodota turpmākajos gados citiem spēlētājiem.

Orķestrī spējēja Mores pagasta iedzīvotāji:

1. Skolotājs Valdis Aizupietis, 1.trompete.
2. Skolotājs Pēteris Cīrulis, trompete.
3. Gatera vadītājs Alfrēds Kļaviņš, bass.
4. Šoferis Ēvalds Avots, 1. tenors.
5. Šoferis Andrejs Picka, 1. tenors.
6. Šoferis Agris Rencis, 1. tenors.
7. Elektriķis Osvalds Salmiņš, 2. Tenors
8. Elektriķis Jānis Feders, klarnete.
9. Celtnieks Rihards Bērziņš, bungas.

7. un 8. klases skolēni:

10. Arnolds Bite, klarnete
11. Ivars Brīvulis, 1.trompete
12. Vilis Štarks, 2.trompete.
13. Andris Aizupietis, alts.
14. Gunvaldis Plūme, alts.
15. Jānis Kinna, alts.
16. Aivars Brēmanis, 2.trompete.
17. Guntis Kviesītis, bass.
18. Edmunds Jansons, bass.

Vēlāk pievienojās:

1. Agronoms Arvīds Pugejs, alts.

2. Traktorists Rolands Olafs, bungas
3. Skolnieks Jānis Olafs, trompete.
4. Galdnieks Jāzeps Valainis, bungas.
5. Skolnieks Māris Bite, klarnete.
6. Skolnieks Ēriks Bicāns, 2.trompete.
7. Celtnieks Ēriks Vašuks, saksofons.
8. Skolotājs Dainis Roziņš,
9. Modris Širants
10. Sergejs Boļšakovs
11. Jānis Kļaviņš

Apmēram pēc diviem gadiem bija panākta īstā māka uzstāties oficiālos un sadzīvīskos pasākumos: svinīgās sēdēs, valstiski atzīmējamo gadadienu pasākumos, gājienos uz Brāļu kapiem, zaļumballēs un sarīkojumos, kapu svētkos un aizsaulē izvadot. Kolhoza „Draudzība” 25. gadadienu ieskandēja lielā brīvdabas pasākumā jaunuzceltajā estrādē pie kultūras nama.

Mores pūtēju orķestris Cēsu rajona apvienotā pūtēju orķestra sastāvā muzicēja pat uz lielās Mežaparka estrādes Dziesmu svētku 100-gades koncertā. TV raidījuma „Mozaika” skatītāji visā Latvijā varēja noskatīties apvienoto Mores un Līgatnes pūtēju orķestra jauniešu grupas sniegumu.

Īpaši Mores pūtēju orķestris bija gaidīts un uzņemts Skujenes zaļumballēs.

Pūtēju orķestri aicināja spēlēt kaimiņu pagastos un tālākos novados: Nītaurē, Kosā, Skujenē, Taurenē, Paltmalē, Zanderos, Sērmūkšos, Leimaņos. Bērēs spēlēts Nītaures, Skujenes, Zaubes Allažu, Mālpils, Siguldas, Turaidas, Apekalna, Alūksnes un Jelgavas kapos.

Muzicēšana attālākos novados bija saistīta ar kādu morēniešu „aizlīšanu pasaulē”.

Kā Pēteris Cīrulis raksta; „Vēlāk sākās birums. Jukas sākās, kad Mores skolnieki beidza Mores skolu un aizgāja darbā vai citā skolā mācīties. Aizgāja pasaulē ar savu pūšamo instrumentu padusē”.

1970. gadā orķestra diriģēšanu pārņēma Aivars Siliņš no Līgatnes papīrfabrikas. Tad orķestri trūkstošos izpildītājus aizvietoja muzikanti no Līgatnes, no leriķiem spēlēt brauca Blomkalns ar draugu Konstantīnu. Valdis Aizupietis pārcēlās uz Drabešiem, bet kādu laiku vēl spēlēja Mores muzikantu sastāvā.

Muzikantu sastāvs kļuva ļoti mainīgs, kopā sanāca aizvien retāk...

Jānis Kļaviņš zināja stāstīt, ka muzikants Sergejs solījis viņa tēvam Alfrēdam Kļaviņam, ka Mores pūtēji viņa bērēs spēlēs par brīvu. Jāņa tēvs nebijis ar mieru, jo tad pats nevarēs piedalīties un arī neko nedzirdēs, un uzaicinājis Mores pūtēju orķestri uzspēlēt savā 85-gadu jubilejā Mores mednieku namiņā. Tātad 2002.gadā arī bijusi pēdējā reize, kad kopā spēlēts.

Pētījumā izmantoti Mores iedzīvotāju atmiņu stāsti audioierakstos (Arnolds Bite, Velta Bite, Aivars Brēmanis, Andris Aizupietis, Jānis Kļaviņš.), elektroniski atsūtītie muzeja krājumam(Austra Zīle), ieskenētas kopijas (Valdis Aizupietis) un Mores pagasta bibliotēkas krājumā (Pēteris Cīrulis), muzeja krājuma fotogrāfijas un fotokopijas. Seno fotogrāfiju nodošanā un personu atpazīšanā piedalījās Irina Kļaviņa, Melita Brēmane, Zaiga Namniece, Vija Bērziņa, dzim. Tupuriņa, Sandra Cīrule, Ņina Jubase, u.c.

Materiālus apkopoja Mores kauju muzeja vadītāja Anta Brača 2016.gadā.